

tilskud til dem, vil man alligevel mere faa Følelsen af, at de høre en selv til, naar det er Kommunens Kontorer. Jeg tror, som sagt, at det ogsaa af Hensyn til et gunstigt Udfald af dette Forsøg, som man maaske skal kalde det, har sin Betydning, at man paa denne Maade interesserer Kommunerne deri.

Der er i øvrigt ikke nogen af Talerne, der er gaaet særlig ind paa Enkelthederne i Lovforslaget udover den Bemærkning af den første ærede Taler, som jeg allerede har omtalt. Naar det ærede Medlem — det bør jeg maaske ogsaa bemærke — mente, at man maaske stillede for store Krav til Kontorerne ved at bestemme, at de skulle anvise Arbejde af enhver Art, tror jeg, det ærede Medlem tager en Smule fejl. Det er selvfølgelig ikke Meningen, at hvis man vil have en i et bestemt Fag uddannet Arbejder, skal Kontoret kunne skaffe ham. Jeg havde nær sagt, at det var glædeligt, om det var saa, at det var vanskeligt at skaffe Arbejdere, for det var et Vidnesbyrd om, at der var ringe Arbejdsløshed. Nej, det er Meningen med Bestemmelsen, at de ikke skulle kunne afvise nogen som helst, enten Arbejder eller Arbejdsgiver, men indenfor ethvert som helst Fag skulle de tage mod Anmeldelse af saavel Arbejde som Trang til Arbejde. Andet skal der ikke ligge deri, og jeg tror heller ikke, man med Rette kan finde andet deri.

Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) fandt, at det var en Mangel i Bemærkningerne, at man ikke fik at vide, hvilke Spørgsmaal man ikke var bleven enig om. Det trøster mig nu noget, at det, der staar i Bemærkningerne om, at de paagældende Repræsentanter for de store Organisationer ere blevene enige om „Hovedsagen“, er godkendt af de paagældende Repræsentanter, saa at disse selv have sagt, at de Spørgsmaal, de ere blevene enige om, betragte de som Hovedsagen. Det kan godt være, at det ærede Medlem vil sige: Men for mig er det ikke Hovedsagen. (*Ivar Berendsen*: Det ved jeg jo ikke noget om.) Det ærede Medlem ved ikke noget om det, og det gør jeg heller ikke, men jeg synes, det afgørende er, at Parterne selv erkende, at det, de ere blevene enige om, betragte de som Hovedsagen. Jeg synes, at saa skulle vi egentlig tage det udfra det samme, og det, som Parterne selv erkende er Bihensyn og Smaating, skulle vi ikke slaa op til at være store Ting, som maaske kunne volde Vanskeligheder. Jeg har i alt Fald ikke

fundet Anledning til i Bemærkningerne at give Oplysninger om de Spørgsmaal, hvorom der ikke er opnaaet Enighed, naar de paagældende Parter selv erkende, at det er Bispørgsmaal, Ting, som man ikke kan tillægge en saadan Vægt, at man ikke har kunnet give Forslagets Hovedtanke sin Tilslutning.

Jeg er, som sagt, tilfreds med, at man fra alle Sider har erkendt, at Lovforslagets Princip i sin Almindelighed bør være det til Grund liggende. Jeg vil slutte med at sige, at, som det ogsaa er nævnt under Forhandlingerne af forskellige Taler, dette Spørgsmaal staar i en vis Forbindelse med Arbejdsløshedskasserne, og det er da min Opfattelse, som er bleven bestyrket under min Syslen med dette Spørgsmaal, at det egentlig havde været godt, om man var begyndt med Arbejdsanvisningen og derefter var kommen med Arbejdsløshedskasserne som, om man saa vil, et Supplement dertil. Thi medens Arbejdsløshedskasserne ikke gøre det ringeste i Retning af at afhjælpe Arbejdsløsheden — de bøde en Smule paa den Ulykke, Arbejdsløsheden er, men de skabe ikke mindre Arbejdsløshed, selv om de virke nok saa godt —, er Arbejdsanvisningen i alt Fald et af Midlerne og maaske nok omtrent det eneste Middel til i nogen Grad at afhjælpe den Ulykke, som Arbejdsløsheden er. Det havde derfor maaske været rigtigt, om man havde begyndt med Arbejdsanvisningen som Middel til at modvirke Arbejdsløsheden, og saa bagefter havde sagt: Da vi dog ikke have kunnet afhjælpe Arbejdsløsheden, ville vi bøde paa dens Følger ved Tilskud til Arbejdsløshedskasserne. Saadan kom Sagen ikke til at foreligge, men jeg skal ikke nægte, at det for mig har vejet ikke lidt under Forhandlingerne — som jeg erkender maaske burde være førte til Ende noget før, saa at Sagen var kommen paa et tidligere Tidspunkt til Behandling her i Tinget —, at vi til næste Aar staa foran en Revision af Arbejdsløshedskasseloven, og jeg vilde anse det for heldigt, om man forinden havde faaet Arbejdsanvisningen saaledes organiseret, at man under Forhandlingen om Arbejdsløshedskasselovens Revision kunde henvise til, at nu havde man Arbejdsanvisningskontorer rundt omkring i Landet.

Jeg ved ikke, om jeg tør gøre mig Haab derom, men jeg vil gerne have Lov til indtil videre at gaa ud fra, at Sagen kan blive gennemført i denne Rigsdagsamling, og hvis den kan det, haaber jeg,